

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph. D., ve věci

žalobkyně: **R. D.**
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Pavlem Černohousem
sídlem Lublaňská 398/18, 120 00 Praha 2-Vinohrady

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

za účasti osob
zúčastněných
na řízení:

I. **Ing. J. V.**
bytem X

II. **K. Č. r. v. o. s.**
sídlem B. 2428/203, X P. 6-B.
zastoupená advokátem JUDr. Jiřím Ctiborem, LL.M., Ph.D.
sídlem Národní 973/41, 110 00 Praha 1-Staré Město

III. **S. M.**
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2020, č. j. KUZL 67560/2020 ve věci
povolení stavby,

takto:

I. Návrh na spojení věci s věcí žalobce Z. R., z. s., o žalobě proti témuž rozhodnutí žalovaného, vedené zdejším soudem pod sp. zn. 65 A 1/2021, se **zamítá**.

II. Žaloba se **zamítá**.

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:**I.**

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo v podmínkách 11. a 13. a v textu na str. 14 změněno rozhodnutí Městského úřadu Rožnov pod Radhoštěm ze dne 12. 8. 2015 č. j. MěÚ-RpR/22563/2015, ve zbytku zamítnuto i žalobkynino odvolání a potvrzeno uvedené rozhodnutí Městského úřadu Rožnov pod Radhoštěm, kterým byla povolena stavba „*obchodního domu, trafostanice, požární nádrže, reklamního zařízení, přístřešku, zpevněných ploch a retenční nádrže*“ na pozemcích parc. č. st. X, st. X, st. X, st. X, st. X, X, X, X a X v k. ú. X.

II.

2. Žalobkyně namítá (soud pro přehlednost dodržel označení žalobních bodů ze žaloby, jak jej dodrželi i žalovaná a stavebník ve svých vyjádřeních), že:
 - A.a) došlo k porušení principu dvojinstančnosti, když žalovaný v průběhu odvolacího řízení shromáždil větší množství dalších nových podkladů. Jednalo se o doplnění natolik rozsáhlé, že odvolací správní orgán fakticky nahradil činnost správního orgánu I. stupně;
 - A.b) mimo stavební řízení vznikly nové podklady, o nichž žalovaný ví a z nichž vyplývá, že došlo ke změnám v území, ale žalovaný je nevzal v potaz, příp. je špatně vyhodnotil; postupoval tak v rozporu s § 3 správního řádu, tzn. vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu;
 - A.c) žalované rozhodnutí je vadné, když neuvádí, která závazná stanoviska a vyjádření jsou jeho podkladem – tím žalovaný zakrývá jejich podstatné rozšíření v odvolacím řízení, současně zakrývá též, že některé podklady, zejm. vyjádření správců sítí, v mezidobí pozbyly platnosti;
 - B) nebyly řádně posouzeny vlivy budoucí realizované stavby na emisní zatížení území, kdy napadá stanovisko o posouzení vlivů na životní prostředí (EIA), rozptylovou studii, akustickou studii a prodloužení stanoviska EIA; posouzení EIA je navíc neaktuální; dovolává se přitom rozptylové studie z 15. 5. 2019;
 - C) žalovaný se nezabýval návrhy žalobkyně na přezkum závazných stanovisek (zejm. EIA), kdy došlo k podstatným změnám v území, které mohou mít vliv na životní prostředí; zde žalovaný odkázal jen na stanovisko EIA z 20. 4. 2015 a na vyjádření ze dne 25. 8. 2020 č. j. KUZL 55034/2020;
 - D) namítá další vady původního stanoviska EIA z r. 2015;

- E) namítá vady závazných stanovisek Krajské hygienické stanice Zlínského kraje (vč. potvrzení Ministerstvem zdravotnictví) a koordinovaného závazného stanoviska Městského úřadu Rožnov pod Radhoštěm ze dne 20. 1. 2016 a jej částečně měnícího závazného stanoviska Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 5. 9. 2016; tyto vady spočívají zejm. v tom, že vycházejí z vadného posouzení EIA;
- F) namítá další vady závazného stanoviska Ministerstva životního prostředí ze dne 4. 1. 2016, kdy nebylo provedeno společné posouzení vlivu na životní prostředí staveb obchodního domu Kaufland a rekonstrukce přilehlé silnice I/35;
- G) namítá nedostatečné sadové úpravy (nezahrnující navíc pozemek parc. č. X), kdy není zajištěno ostatečné odclonění od sousedících obytných ploch stromy a keři, to je však v rozporu s podmínkami 24. a 26. závazného stanoviska k ověření souladu stanoviska posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí Krajského úřadu Zlínského kraje č. j. KUZL 22526/2015, kde se vyžaduje posílit zeleň, zvýšit poměr stromů nad křovinami, s cílem vypěstovat vzrostlé kvalitní stromy s dlouhou životností, doplnit návrh hustší výsadby na jižní straně obchodního domu;
- H.a) na pozemku parc. č. X nebyly řádně provedeny sanační práce. Podle rozhodnutí o sanačních a bouracích pracích ze dne 22. 1. 2013 mělo po zbourání areálu ČSAD dojít k sanaci kontaminované zeminy, k čemuž však nedošlo. Dokumentace pro stavební povolení však vychází z toho, že území již není kontaminováno, proto se sanacím nevěnuje. To je v rozporu s bodem 3. Závazného stanoviska EIA. Žalovaný se i přes realitu řídí formálním hodnocením odboru životního prostředí o tom, že vše bylo provedeno, přesto sám na str. 17 rozhodnutí hovoří o budoucí sanaci neodstraněné jímky;
- H.b) stavební dokumentace neobsahuje žádnou prováděcí dokumentaci k vybudování odlučovače ropných látek, což je v rozporu s podmínkou č. 8 Souhlasného stanoviska pro vlastní provoz záměru ze dne 20. 4. 2015;
- H.c) žalobkyně namítá zhoršení ovzduší při užívání dokončené povolené stavby, zejm. benzo(a)pyrenem, přičemž nebylo provedeno sčítání vozidel a není vyřešena ani otázka stání zásobovacích vozidel v noci se spuštěnými motory;
- CH) pro staveništní dopravu má být využit sjezd se silnice I/35, přičemž schází dokumentace k takovému sjezdu, povolení majitelů sousedních parcel a majitelů parcel, přes které má sjezd a nájezd vést. Schází i povolení Policie ČR a Ředitelství silnic a dálnic;
- I) řešení problémů s dopravou nelze oddalovat do budoucna – řešit ji až v budoucnosti dopravním značením. Žádná dopravní značka nepřesune auta jinam, tzn. takto nemůže dojít ke snížení znečištění ovzduší ani ke snížení hluku.
3. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. K jednotlivým žalobním bodům uvádí:
- A.a) prvostupňové i druhostupňové řízení tvoří jeden celek a za předpokladu, že je účastníkům řízení umožněno i ve vztahu k novým podkladům uplatnit jejich procesní práva, nelze konstatovat porušení dvojinstančnosti. Zásadní doklady a podklady posuzoval již stavební úřad. Prodlužování stanovisek vlastníků sítí a závazných stanovisek dotčených orgánů, příp. aktualizace do řízení doložených dokumentů správních orgánů související se změnou právních předpisů nelze považovat za natolik

zásadní a rozsáhlé, že by takto odvolací správní orgán nahrazoval činnost orgánu prvostupňového;

A.b) žalobkyně neuvádí žádný konkrétní podklad, který by nebyl řádně vyhodnocen a došlo tak k porušení § 3 správního řádu;

A.c) napadené rozhodnutí obsahuje veškeré skutečnosti, na základě nichž bylo rozhodnuto. Pokud se týká vyjádření vlastníků sítí a závazných stanovisek dotčených orgánů chránících veřejné zájmy, jedná se jednak o značně obecný žalobní bod, na který ani nelze reálně reagovat, jednak žalobkyně neprokázala, jak bylo tímto způsobem zasaženo právě do jejích veřejných subjektivních práv;

B), C), D), G), H.a), H.c), I) uvedené námitky směřují do územního řízení, kde také byly žalobkyní řádně uplatněny a byly řešeny v územním řízení správními orgány obou stupňů, stejně jako při přezkumu územního rozhodnutí zdejším soudem pod sp. zn. 65 A 58/2017;

E) k námitce se nelze vyjádřit pro její obecnost. Obecný návod žalobkyně, ať si soud v předmětných stanoviscích najde návaznost na stanovisko EIA, je neakceptovatelný;

F) námitka byla v rozporu se zásadou koncentrace poprvé uplatněna až po koncentrační lhůtě;

H.b) žalobkyně nedokládá, jak se sanace pozemku – povolená navíc jiným rozhodnutím – dotkne jejího vlastnického práva či jiného věcného práva k sousednímu pozemku a stavby na něm;

CH) námitka týkající se stavební dopravy nebyla v rozporu se zásadou koncentrace vznesena ve správním řízení – žalobkyniny námitky týkající se dopravy se týkaly jen dopravy v době užívání dokončené stavby.

4. Osoba zúčastněná na řízení I. se k žalobě nevyjádřila.

5. Osoba zúčastněná na řízení II. (stavebník) navrhuje zamítnutí žaloby. K jednotlivým žalobním bodům uvádí:

A.a) žalobní bod je zcela neurčitý, žalobkyně uplatňuje svou argumentaci jen v obecné rovině;

A.b) žalovaný žádné podklady neopominul;

A.c) žádný z podkladů, z nichž žalovaný vycházel, své platnosti nepozbyl;

u celé skupiny žalobních bodů a) žalobkyně ve smyslu § 65 s. ř. s. neprokázala zásah do svých práv;

B), C), D), E), G), H.a), H.c), I) uvedené námitky směřují do územního řízení, kde také byly žalobkyní řádně uplatněny a byly řešeny v územním řízení správními orgány obou stupňů, stejně jako při přezkumu územního rozhodnutí zdejším soudem pod sp. zn. 65 A 58/2017;

F) uvedená námitka opět směřuje do územního řízení, kde také byla žalobkyní řádně uplatněna a byla řešena v územním řízení správními orgány obou stupňů, stejně jako při přezkumu územního rozhodnutí zdejším soudem pod sp. zn. 65 A 58/2017. Navíc ve stavebním řízení byla uplatněna až po koncentraci;

H.b) žalobkyně nedokládá, jak se sanace pozemku – povolená navíc jiným rozhodnutím – dotkne jejího vlastnického práva či jiného věcného práva k sousednímu pozemku a stavby na něm;

CH) námitka týkající se stavební dopravy nebyla v rozporu se zásadou koncentrace vnesena ve správním řízení – žalobkyně námitky týkající se dopravy se týkaly jen dopravy v době užívání dokončené stavby.

6. Osoba zúčastněná na řízení III. se k žalobě nevyjádřila.

III.

7. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
8. Krajský soud projednal žalobu přednostně. Je si totiž plně vědom situace, že v posuzované věci bylo vydáno první územní rozhodnutí již v roce 2013, které poté bylo napadeno odvoláním a následně žalobou; Krajský soud v Ostravě rozhodoval o předmětném záměru poprvé již rozsudkem ze dne 26. 4. 2016 č. j. 22 A 42/2014-93 (přesné detaily průběhu soudních řízení jsou detailně popsány v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2020 č. j. 5 As 220/2020-52, které je účastníkům známo). Přihlédne-li za této situace soud k tomu, že řízení o předmětném záměru trvají již od 13. 6. 2012 (kdy stavebník podal žádost o vydání územního rozhodnutí), není namístě řešení věci dále odsouvat.

IV.

10. Žalobkyně v podání ze dne 14. 4. 2021 navrhla spojení této věci ke společnému projednání a rozhodnutí s řízením o žalobě žalobce Z. R., z. s., proti témuž rozhodnutí, která je vedena zdejším soudem pod sp. zn. 65 A 1/2021.
11. Krajský soud posoudil tento návrh, avšak zjistil, že jakkoli je vskutku žalobou ve věci sp. zn. 65 A 1/2021 napadáno totéž rozhodnutí, přihlásil se do obou řízení jiný okruh zúčastněných osob a především jsou tu žalobní body jednotlivých žalobců, které si vzájemně protirečí. Žalobkyně v žalobním bodě CH) vychází z toho, že podle napadeného rozhodnutí má být pro příjezd na staveniště užíván přímý vjezd ze silnice I/35, naopak žalobce Z. R., z. s., při formulaci svého žalobního bodu b) vycházel z toho, že stavební doprava má být podle napadeného rozhodnutí vedena po ulici Meziříčské k tzv. historickému vjezdu.
12. Proto došel krajský soud k závěru, že uvedené věci se ke spojení nehodí a žalobkynin návrh na spojení věcí ke společnému projednání a rozhodnutí zamítl.
13. Zdůrazňuje ovšem, že tím nepůsobí v řízení žádné průtahy či jiné komplikace, neboť o žalobě ve věci sp. zn. 65 A 1/2021 rozhoduje současně.

V.

14. Podle § 114 odst. 2 zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavebního zákona), ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „stavební zákon“), k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování územně plánovací dokumentace nebo při vydání územního opatření o stavební uzavěře anebo územního opatření o asanaci území, se nepřihlíží.

15. Uvedenému pravidlu se věnoval Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně. Již v rozsudku ze dne 22. 5. 2008 č. j. 1 As 21/2008-81 zdůraznil, že v územním řízení se posuzuje návrh na vydání územního rozhodnutí především z hlediska péče o životní prostředí, potřeb stavebního záměru na území a jeho dopadů. Za tímto účelem stavební úřad posuzuje zejména, zda je návrh v souladu s územně plánovací dokumentací, obecnými technickými požadavky na výstavbu, předpisy o ochraně přírody, o péči o kulturní památky atd. Stavební úřad je povinen zajistit vzájemný soulad předložených stanovisek dotčených orgánů státní správy dle zvláštních zákonů a posoudit vyjádření účastníků řízení a jejich námítky. Územním rozhodnutím se stanoví podmínky nezbytné k ochraně veřejných zájmů v území v souvislosti s realizací záměru. Stanovené podmínky mají zajistit soulad stavebního záměru s cílem územního plánování, kterým je trvalý soulad všech přírodních, civilizačních a kulturních hodnot v území, zejména se zřetelem na péči o životní prostředí, a s architektonickými a urbanistickými hodnotami v území. Smysl územního řízení je odlišný od smyslu stavebního řízení. V prvním případě (územní řízení) se posuzuje stavební záměr z hlediska jeho zasazení do území a jeho uzpůsobení veřejným zájmům v území. Přitom se bere zřetel na stanoviska dotčených orgánů státní správy, řádně uplatněné námítky účastníků řízení a stanoví se podmínky pro uskutečnění záměru v území a požadavky na změnu záměru dle výsledků územního řízení. V případě stavebního řízení se však jedná již jen o posouzení, zda předložená dokumentace odpovídá výsledkům územního řízení a je v souladu s veřejnými zájmy hájenými dotčenými orgány státní správy. Ve stavebním řízení se stavba do území neumísťuje, neboť je v něm již umístěna na základě územního rozhodnutí, tzn. jsou stanoveny její objemové parametry včetně počtu nadzemních podlaží a výšky budovy. Nelze připustit uplatňování námitek, které byly či mohly být uplatněny v územním řízení, v řízení stavebním (obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007 č. j. 5 As 73/2006-21). Námítky směřující do předmětu územního řízení nemohou být projednány ve stavebním řízení.
16. K těmto závěrům se přihlásil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 8. 9. 2011, č. j. 1 As 83/2011-565, pokud uvedl, že námítku proti procesu EIA bylo třeba uplatnit již v územním řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 2. 2004 č. j. 5 A 137/2000-37, Sb. NSS č. 640/2005 Sb., nebo rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2010 č. j. 8 As 2/2010-97). Stanovisko EIA je v první řadě podkladem pro územní řízení, v něm se také rozhoduje o umístění stavby na přesně určené pozemky. Otázka, které se týká námítka stěžovatele, byla předmětem územního řízení. Její posouzení ze strany správních orgánů mohlo být přezkoumáno soudem pouze v souvislosti s žalobou proti územnímu rozhodnutí. Předmětem stavebního řízení není umísťování stavby do území, nýbrž stanovení závazných podmínek pro provedení a užívání stavby. Je třeba zopakovat, že mezi územním řízením a stavebním řízením, ačkoliv jejich výstupy představují řetězíci se správní akty, existuje z hlediska věcného bariéra striktně oddělující tato dvě řízení. Správní soudy se mohou při přezkumu stavebního povolení zabývat toliko těmi námítkami, které mají přímý vztah k předmětu stavebního řízení, a nemohou posuzovat zákonnost stavebního povolení z pohledu otázek, které se věcně neupínají k předmětu stavebního řízení. Pokud příslušný žalobní bod nebyl relevantní pro stavební řízení a přezkoumávané správní rozhodnutí, nelze soudu vytýkat, že si neopatřil dostatečný spisový materiál k věcnému posouzení žalobního bodu. I tato námítka je proto nedůvodná. Stavební řízení není pokračováním územního řízení. Předmět obou těchto řízení, tj. okruh otázek, které se v nich řeší, je odlišný. Důsledkem této difference je zavedení věcné koncentrace námitek účastníků řízení. Námítky, které se vztahují k předmětu územního řízení, lze uplatnit

pouze v tomto typu řízení, nikoliv v řízení navazujícím (tj. v daném případě v řízení stavebním).

17. Na půdorysu nového stavebního zákona (dosud citovaná judikatura se vztahuje k zák. č. 50/1976 Sb., kde však bylo obsaženo pravidlo totožné s § 114 odst. 2 stav. zák.) se konečně Nejvyšší správní soud přihlásil v rozsudku ze dne 14. 6. 2012 č. j. 9 As 10/2012-22, kde uvedl, že (pokud stavební úřad územní a stavební řízení nespojí) je třeba mezi nimi důsledně rozlišovat s tím, že jde o dvě samostatná řízení, ačkoliv jejich výstupy představují řetězcí se správní akty. Existuje zde totiž jednoznačná věcná bariéra striktně oddělující tato dvě řízení a správní soudy se mohou při přezkumu stavebního povolení zabývat pouze těmi námitkami, které mají přímý vztah k předmětu stavebního řízení, a nemohou posuzovat zákonnost stavebního povolení z pohledu otázek, které se věcně neupínají k předmětu stavebního řízení. Nelze tedy akceptovat, aby stěžovatel, s odkazem na potřebu komplexního přístupu, namítal skutečnosti, které mohl a měl uplatnit prostřednictvím odvolání a případně následně žaloby proti územnímu rozhodnutí. V rámci soudního přezkoumání rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti stavebnímu povolení již pro takové námitky není prostor, neboť předmětem posuzované věci není rozhodnutí o umístění stavby ani územní řízení, které mu předcházelo. Stavební řízení je v souladu s § 112 odst. 1 a § 114 odst. 2 stavebního zákona ovládáno zásadou koncentrace (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008 č. j. 1 Ao 4/2008-110) a ta brání tomu, aby se stěžovatel ve stavebním řízení dodatečně domáhal ochrany svých práv a oprávněných zájmů, jejichž ochrany se mohl a měl domáhat již v rámci řízení územního. Obdobně i odborná literatura k citovanému § 114 odst. 2 stavebního zákona uvádí, že: „Zákonnost územního rozhodnutí, které je v právní moci, lze přezkoumat v řízení přezkumném za podmínek uvedených v § 93 až 99 SpŘ nebo v rámci obnovy řízení za podmínek § 100 a násl. SpŘ, popřípadě v soudním řízení správním na základě žaloby podané podle § 32 SŘS“; viz Miroslav Hegenbart, Bedřich Sakař a kolektiv. Stavební zákon, 1. vydání, C. H. Beck. Praha 2008. s. 316-317.
18. Krajskému soudu je z předcházejících řízení vedených před ním pod sp. zn. 22 A 42/2014 a pod sp. zn. 65 A 58/2017 známo, že námitky obsahově shodné s žalobními body B), C), D), E), F), G), H.c) a I) byly uplatněny v územním řízení, tam vypořádány a dále podrobeny i soudnímu přezkumu v řízení vedeném podepsaným soudem pod sp. zn. 65 A 58/2017.
19. Tyto námitky byly tak i při přezkumu rozhodnutí o umístění stavby posouzeny jako námitky náležející řízení územnímu, pročez pro jejich další řešení již nemá s ohledem na ust. § 114 odst. 2 stav. zák. místo ať už v samotném stavebním řízení, či v soudním přezkumu stavebního řízení.
20. Žalobní body B), C), D), E), F), G), H.c) a I) se tak ocitají zcela mimo předmět řízení o povolení stavby (jehož završením bylo nyní napadané rozhodnutí), pročez je krajský soud vyhodnotil jako nedůvodné.

F.

21. Podle § 112 odst. 1 vět první a druhé stav. zák. stavební úřad oznámí účastníkům řízení, kteří jsou mu známi, a dotčeným orgánům zahájení stavebního řízení nejméně 10 dnů před

ústním jednáním, které spojí s ohledáním na místě, je-li to účelné. Zároveň upozorní dotčené orgány a účastníky řízení, že závazná stanoviska a námitky, popřípadě důkazy mohou uplatnit nejpozději při ústním jednání, jinak že k nim nebude přihlédnuto.

22. Ani toto ustanovení nezůstalo dosavadní judikatuře soudů rozhodujících ve správním soudnictví skryto.
23. Otázce koncentrace ve stavebním právu se ve své části d) věnuje již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008 č. j. 1 Ao 4/2008-110. Tam v odst. 43 a násl. uvedl, že zásada koncentrace je jednou ze základních procesních zásad, která se uplatňuje různou měrou v soudním řízení i správním řízení v širším slova smyslu. Racionální podstata této zásady spočívá především v zájmu na rychlosti a hospodárnosti řízení a také v ochraně třetích osob spoléhajících v nezměnitelnost určitého právního stavu. Nejvyšší správní soud přitom vycházel ze zásad vyřčených dokonce již dříve v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2007, č. j. 3 As 63/2006-136, podle něhož při uplatnění zásady koncentrace řízení v prvním stupni je třeba ji aplikovat i v řízení druhostupňovém – odvolacím, které ve svém souhrnu tvoří jednotný celek procesu rozhodování o právech, právem chráněných zájmen nebo povinnostech účastníků správního řízení. Pokud by uvedená zásada koncentrace v odvolacím řízení neměla své místo, musel by to výslovně stanovit sám stavební zákon. Poněvadž však stavební zákon nemá speciální a přednostní úpravu oproti obecnému správnímu řízení obsaženému ve správním řádu, nebylo pochybením soudu, když řízení v prvním a druhém stupni považoval za jeden celek, které je ovládáno společnými zásadami. V tomto případě je tedy společnou zásadou zásada koncentrace řízení a je jí ovládáno celé správní řízení. Nejvyšší správní soud však rovněž poukazuje na to, že se nejedná o osamocený výklad a nazírání na uplatnění zásady koncentrace řízení v řízení ve druhém stupni, nýbrž o pokračující trend v rovině ustálené judikatury správních soudů, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2005 č. j. 5 As 44/2003-119. Pokud námitky a připomínky skutečně nebyly včas uplatněny, nelze k nim přihlédnout. Pokud by tomu tak nebylo a úplný přezkum by se vztahoval i k námitkám včas neuplatněným, mohlo by se při takovém výkladu a postupu ve svém důsledku dojít k samotnému popření smyslu účelu zásady koncentrace řízení. Uvedená zásada, kterou je možno také chápat též jako jeden z projevů obecné zásady právní – *vigilantibus iura scripta sunt* (bdělým náleží práva) – má sloužit rovněž i k větší rychlosti a hospodárnosti správního řízení, ale také ke zjištění skutkového stavu věci. Účastníci řízení nemají podle stavebního zákona povinnost, nýbrž právo činit námitky a připomínky. Pokud svého práva hodlají využít, musí respektovat zákonnou právní úpravu a činit úkony včas a ve stanovených lhůtách. Není-li tomu tak, musí být připraveni nést následky své procesní pasivity.
24. V nyní posuzované věci žalobkyně své námitky týkající se dopravy směřovala jen vůči užívání dokončené stavby.
25. Z uvedeného – jak soud ověřil i ze správního spisu – vyplývá, že žalobkyně své námitky směřující vůči staveništní dopravě, v rozporu s § 112 odst. 1 stav. zák., neuplatnila v řízení před stavebními orgány ve lhůtě k tomu stanovené pod sankcí koncentrace.
26. Ve světle shora uvedené judikatury proto krajský soud uzavírá, že nebyly-li námitky ohledně staveništní dopravy uplatněny do lhůty podle § 112 odst. 1 stav. zák., nemohl se jimi nejen zabývat žalovaný, ale nemůže se jimi ani při přezkumu rozhodnutí žalovaného zabývat soud rozhodující ve správním soudnictví.

27. Namítá-li přitom žalobkyně, že je k vjezdu na staveniště užíván jiný sjezd, než jaký předpokládá stavební povolení, mohlo by se jednat o porušování podmínek stavebního povolení. K řešení takového porušování ovšem není soud při přezkumu napadeného rozhodnutí povolán, neboť by se nejednalo o účinky napadeného rozhodnutí, ale naopak o rozpor s ním. Předmětem soudního přezkumu je však právě napadené rozhodnutí.
28. Proto nebyl důvodným shledán ani žalobní bod CH).
29. Ani u žalobního bodu H.b) nelze konstatovat, že se v řízení před správními orgány v koncentrační lhůtě žalobkyně obdobnou námitku uplatnila. Problematika odlučovače ropných látek nebyla nikdy ve stavebním řízení nastolena.
30. Krajský soud proto shledal nedůvodným i žalobní bod H.b).

VI.

31. Žalobní bod H.a) týkající se sanace je sice značně obecný, lze z něj však dovodit, že žalobkyně namítá, že před vydáním napadeného rozhodnutí nedošlo k sanaci zeminy, o čemž má svědčit nedokončená sanace jímky.
32. Jakkoli se soud ztotožňuje s žalovaným a stavebníkem, že není zřejmé a žalobkyně neprokázala, jakým způsobem se řešení této otázky týká jejích subjektivních práv, a již jen proto musí být žalobní bod H.a) shledán nedůvodným, považuje za potřebné zdůraznit, že podle obecného chápání je *zemina* přirozená směs minerálních zrn vzniklá rozpadem pevných hornin; souhrnný název pro písky, jíly, prach ap., zatímco *jímka* je nádrž na zachycování něčeho, nejčastěji vody. Krajskému soudu proto ani není z žalobní argumentace zřejmé, jak má existence *jímky* svědčit o neodtěžení kontaminované *zeminy*.
33. Ani žalobní bod H.a) tedy nebyl shledán důvodným.

VII.

34. Skupina žalobních bodů A), tj. žalobní body A.a) – A.c), je natolik obecná, že se k ní může soud vyjádřit opět jen v obecné rovině.
35. Předmětem přezkumu správním soudem je napadené rozhodnutí a celé řízení, které mu předcházelo. To tvoří pro pohled přezkumu správním soudem jeden celek a námitka porušení dvojinstančnosti může být úspěšná jen v případě, že případným nahrazováním činnosti správního orgánu I. stupně, ke kterému přistoupí odvolací orgán, poškodí nějakým způsobem žalobce na jeho právech.
36. V nyní posuzované věci ovšem žalobkyně ani netvrdí, jak jí tvrzené porušení dvojinstančnosti poškodilo žalobkyni na jakémkoli jejím právu. To ovšem podle § 65 s. ř. s. vede k závěru o nedůvodnosti žalobního bodu A.a).
37. V žalobním bodě A.b). upozorňuje žalobkyně na „*nové podklady, o nichž žalovaný ví a z nichž vyplývá, že došlo ke změnám v území, ale žalovaný je nevzal v potaz, příp. je špatně vyhodnotil*“. Žalobkyně přitom neuvádí jediný konkrétní takový podklad ani důvody příp. špatného vyhodnocení.
38. Není úkolem správních soudů za žalobkyni jednotlivé podklady ve spise vyhledávat, posuzovat, zda jsou nové či nikoli a hodnotit je bez toho, aniž by soudu bylo předestřeno, v čem žalobkyně spatřuje nesprávnost vyhodnocení takových podkladů.
39. Žalovaný navíc na str. 15 – 16 a 25 – 29 napadeného rozhodnutí popisuje podklady, ze kterých při hodnocení zachování poměrů v území vycházel, a vysvětluje, proč došel

k závěru, že se podmínky v území nezměnily natolik, že by stavbu nebylo možno v souladu s územním rozhodnutím (revidovaným naposledy ještě v r. 2017 rozhodnutím odvolacího správního orgánu v územním řízení) realizovat.

40. Proto krajský soud neshledal důvodným ani žalobní bod A.b).
41. Konečně se krajský soud neztotožňuje s žalobkyní v žalobním bodě A.c), tj. v názoru, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl, z jakých podkladů (závažných stanovisek a vyjádření) vycházel. Napadené rozhodnutí naopak odkazy na jeho podklady, jak byly správními orgány prvního i druhého stupně opatřeny či v řízení předloženy, ve svém textu obsahuje a s nimi se vypořádává. Absentuje-li žalobkyni jejich výslovný výčet na jediném místě, pak provedení takového seznamu není náležitostí správního rozhodnutí a absence takového seznamu nemůže vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, navíc za situace, kdy žalobkyně opět nikterak netvrdí, jak byla tímto postupem porušena její veřejná subjektivní práva (§ 65 s. ř. s.).
42. Pokud žalobkyně namítá v žalobním bodě A.c) vypršení platnosti vyjádření správců sítí, pak nejenže přehlíží aktualizaci těchto vyjádření v odvolacím řízení, ale nikterak nevysvětluje, zda je vlastníkem některé z těchto sítí či jak jinak se případné dotčení inženýrských sítí projevuje v její právní sféře.

VIII.

43. S ohledem na to, že veškeré žalobní bod byly shledány nedůvodnými, krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
44. Krajský soud si je vědom závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyřčených v usnesení ze dne 22. 10. 2019 č. j. 6 As 211/2017-88, Sb. NSS č. 3948/2019, podle nichž právo na spravedlivý proces vyžaduje, aby nezákonnost podmiňujícího aktu autoritativně zjištěná rozhodnutím o jeho zrušení či změně v příslušném řízení mohla být k řádně uplatněné žalobní námitce žalobce zohledněna v řízení o žalobě proti podmíněnému aktu i při jejich řetězení. Žalobce však může dosáhnout zrušení podmíněného rozhodnutí pouze v případě, že podmiňující rozhodnutí bylo předtím zrušeno či změněno pro nezákonnost buď soudem ve správním soudnictví nebo správními orgány v řízení o mimořádných či dozorcích prostředcích. Pokud bylo žalobou napadeno podmiňující rozhodnutí, soud v řízení o žalobě proti podmíněnému rozhodnutí zpravidla vyčká na výsledek řízení o žalobě proti podmiňujícímu rozhodnutí, aby z něj mohl ve svém rozhodnutí vyjít (§ 52 odst. 2 s. ř. s.), popř. dle povahy věci může i řízení o obou žalobách spojit ke společnému projednání (§ 39 s. ř. s.). Zrušení či změna podmiňujícího rozhodnutí však nemusí vést vždy k automatickému zrušení podmíněného rozhodnutí soudem, naopak je třeba podle okolností daného případu vyhodnotit, jaký vliv má zrušení či změna podmiňujícího rozhodnutí na zákonnost rozhodnutí podmíněného.
45. Rozšířený senát ovšem akcentoval, že v žádném případě však aplikace této zásady nemůže vést k tomu, aby v řízení o žalobě proti podmíněnému rozhodnutí byly samostatně uplatňovány a posuzovány skutkové a právní otázky týkající se svou povahou výlučně předmětu řízení o podmiňujícím rozhodnutí, a aby tak byla prolamována koncentrace stanovená v příslušných ustanoveních stavebního zákona.
46. Krajský soud v nyní posuzovaném specifickém případě – za situace, kdy nenalezl žádný žalobní bod, který by bylo možno ve vztahu k předmětu napadeného rozhodnutí (stavebnímu povolení) přezkoumat věcně a za situace, kdy jsou naopak splněny podmínky

pro přednostní projednání věci – neshledal důvody, aby dále vyčkával rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci vedené jím pod sp. zn. 5 As 220/2020 (řízení o kasační stížnosti proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 27. 5. 2020 č. j. 65 A 58/2017-326).

IX.

47. Krajský soud si je vědom i toho, že žalobkyně podáním ze dne 14. 4. 2021 požádala soud o přiznání odkladného účinku žalobě (pořádková 30-denní lhůta k jeho vyřízení by soudu uběhla dnem 14. 5. 2021).
48. Za situace, kdy soud dnešního dne (tj. při dodržení uvedené 30-denní lhůty) již rozhodl o žalobě, bylo by v současnosti přiznání odkladného účinku úkonem zcela nadbytečným, neboť doručením tohoto rozsudku by odkladný účinek opět zanikl.
49. Proto se soud již dále návrhem na přiznání odkladného účinku nezabýval.

X.

50. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalovaný byl v řízení procesně úspěšný, avšak podle obsahu spisu mu v řízení nevznikly žádné náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost.
51. O náhradě nákladů osob zúčastněných na řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 5 s. ř. s., když soud neuložil žádné z těchto osob žádnou povinnost ani neshledal žádné výjimečné okolnosti, které by přiznání náhrady nákladů řízení kterékoli z těchto osob odůvodňovaly.

Poučení:

Proti výroku I. tohoto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

Proti výrokům II – IV. tohoto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 11. května 2021

Mgr. Jiří Gottwald v. r.
předseda senátu